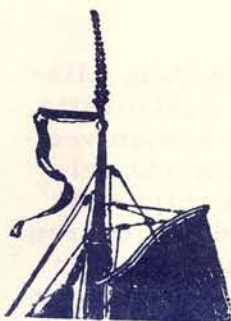

STICHTING STAMBOEK RONDE- EN PLATBODEMJACHTEN

JAARVERSLAG 1970

STICHTING STAMBOEK RONDE- EN PLATBODEMJACHTEN

BESCHERMVROUWE H.K.H. PRINSES BEATRIX

VERSLAG

van de Secretaris over 1970

Meer dan 200 schepen bij de zomerretnie, meer dan 500 deelnemers aan de maaltijd, meer dan 750 schepen in het Stamboek, een Waddentocht, een Palingtocht en een Pilgrimfatherstocht, het zijn voorwaar aantallen en feiten, die bij het 15-jarig bestaan van de Stichting een indruk geven van de belangstelling voor het oud-Nederlandse scheepstype en voor de evenementen, die worden georganiseerd. Historisch en maritiem, economisch en cultureel, recreatief en sportief, in al deze opzichten kan de Stichting bij het 3e lustrum op een succesvolle ontwikkeling terugzien.

Verklaringen voor deze zo voorspoedige ontwikkeling willen we niet zoeken. Het zijn er waarschijnlijk vele. Laten we ons tevreden stellen met het feit, dat onze ronde en platbodemjachten aan zo velen, eigenaren en niet-eigenaren, vreugde en voldoening schenken en laten we voortgaan de instandhouding van deze schepen te bevorderen.

Omslag : Jacob Spin (1806 - 1875), boeiers bij Marker vuur.
(Maritiem Museum, Rotterdam).

Jacob Spin roeide, volgens overlevering, met zijn vlet naar de binnenkomende schepen op de kapitein voor te stellen zijn schip op een schilderij te laten afbeelden. De kapitein moest dan maar zeggen hoe hij zijn schip voorgesteld wilde zien : zeilend bij de wind, voor de wind, bij mooi weer of storm, op de Noordzee of Oceaan.

Deze instandhouding heeft naast een ideële kant ook een zeer nuchter, alledaags aspect, namelijk de kosten. Niet alleen bij een volledige restauratie, maar ook bij het onderhoud van vooral oude schepen vormen de kosten veelal een zware last voor de eigenaar. Vandaar dat de Stichting al sinds vele jaren zoekt naar een antwoord op de vraag of het mogelijk is in enigerlei vorm een soort onderhoudsfonds te vormen of op andere wijze de eigenaren van oude schepen tegemoet te komen. Een verzoek van de Stichting aan de Minister van Financiën om de onderhoudskosten als aftrekbare kosten voor de inkomstenbelasting te beschouwen, werd vorig jaar afgewezen. Tezelfdertijd deelde de Minister echter mede bereid te zijn te overwegen de Stichting te beschouwen als een instelling, vallende onder art. 47, 1e lid Wet Inkomstenbelasting, zodat aan de Stichting gedane giften bij de schenkers aftrekbaar zijn binnen de door de wet gestelde grenzen. Deze ministeriële toezegging was voor de Stichting aanleiding een nieuw plan te ontwerpen en aan de Minister voor te leggen.

Dit plan komt in het kort hierop neer, dat de Stichting een fonds creëert en daaruit een zeker deel van de onderhoudskosten van "varende monumenten" financiert, los van de vraag of de betrokken eigenaar zelf al dan niet aan de vorming van genoemd fonds heeft bijgedragen. Aan de Minister van Financiën is nu gevraagd schenkingen aan dit fonds aftrekbaar te willen verklaren bij de berekening van het inkomen van de schenker.

Voorts is aan de Minister van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk gevraagd niet alleen ons verzoek te ondersteunen, maar tevens een financiële bijdrage te willen leveren voor de vorming van dit fonds.

Op 17 december j.l. antwoordde de Minister van Financiën dat giften aan de Stichting inderdaad aftrekbaar zijn voor loonbelasting, inkomstenbelasting en vennootschapsbelasting, "indien en voor zolang de feitelijke werkzaamheden van de Stichting in overeenstemming zijn met de in de 'Criteria voor inschrijving in het Stamboek' neergelegde doelstellingen".

Voorts op desbetreffende verzoeken algehele kwijschelding van schenkingsrecht worden verleend indien uit statuten en jaarverslagen blijkt, dat de Stichting "uitsluitend of nagenoeg uitsluitend de bevordering van Kunst of Wetenschap ten doel heeft".

Aan ons thans de taak op basis van deze ministeriële toezeggingen een praktisch hanteerbare vorm voor ons onderhoudsfonds te vinden.

Financiën vormen overigens ook in de algemene zin een probleem voor de Stichting. De kosten verbonden aan de organisatie van winter- en zomerreünie zijn hoog en stijgende. Dit jaar zijn we zelfs in de rode cijfers terecht gekomen. Derhalve is enerzijds de grootst mogelijke zuinigheid geboden, anderzijds hopen we dat de "Vrienden van het Ronde- en Platbodemjacht" de grootte van hun bijdrage aan de Stichting nog eens willen bezien.

Trouwens we zouden het ook waarderen indien de "Vrienden" ons suggesties wilden doen inzake de opzet en organisatie van de reünies. Mogelijkerwijze kunnen daardoor kleinere of grotere wijzigingen worden aangebracht, waardoor deze reünies nog beter zullen kunnen slagen dan tot nog toe - dat mogen we toch stellen - het geval is geweest.

Het slot van Zeist, waar op 28 februari de winterreünie plaatsvond, was voor velen een openbaring. Het gebouw zelf, de inrichting, de ruimte die volop gelegenheid gaf tot onderling contact, dat alles tezamen vormde een ideale plaats voor onze reünie.

Zij het ook tegen een huurprijs van f 1250,--

Daarvoor had in de bioscoopzaal van Hotel Figi de Heer van Gils ons vergast op een bijzonder fraaie film over ronde- en platbodempjachten. De film was over een reeks van jaren opgenomen en deed de cineast - en onze schepen - alle eer aan. De 420 aanwezigen waren dan ook dankbaar en gul met hun applaus.

Dank werd ook gebracht aan Mevrouw Goldman en Mevrouw van Wulfften-Palthe, die ieder jaar bij de zomerreünie een zorgzaam, wakend en financieel-alert oog in het zeil houden bij de uitreiking van de costuums. Voor het vele daaraan verbonden werk reikte de voorzitter hen de "van Waning-prijs" uit.

De voorzitter zelf had trouwens ook volop belangstelling bij zijn lezing over het zeilen op de Waddenzee. De voordracht moest een tweede maal worden herhaald om ieder in de gelegenheid te stellen kennis te nemen van de ervaring in vele jaren van zeilen op de Waddenzee vergaard.

Dat de voorzitter, alsmede zijn assisterende echtgenote er door de grote belangstelling echter nauwelijks toe kwamen het koude buffet in de vorm van kaas en wijn te savoureren, was toch wel een trieste bijkomstigheid.

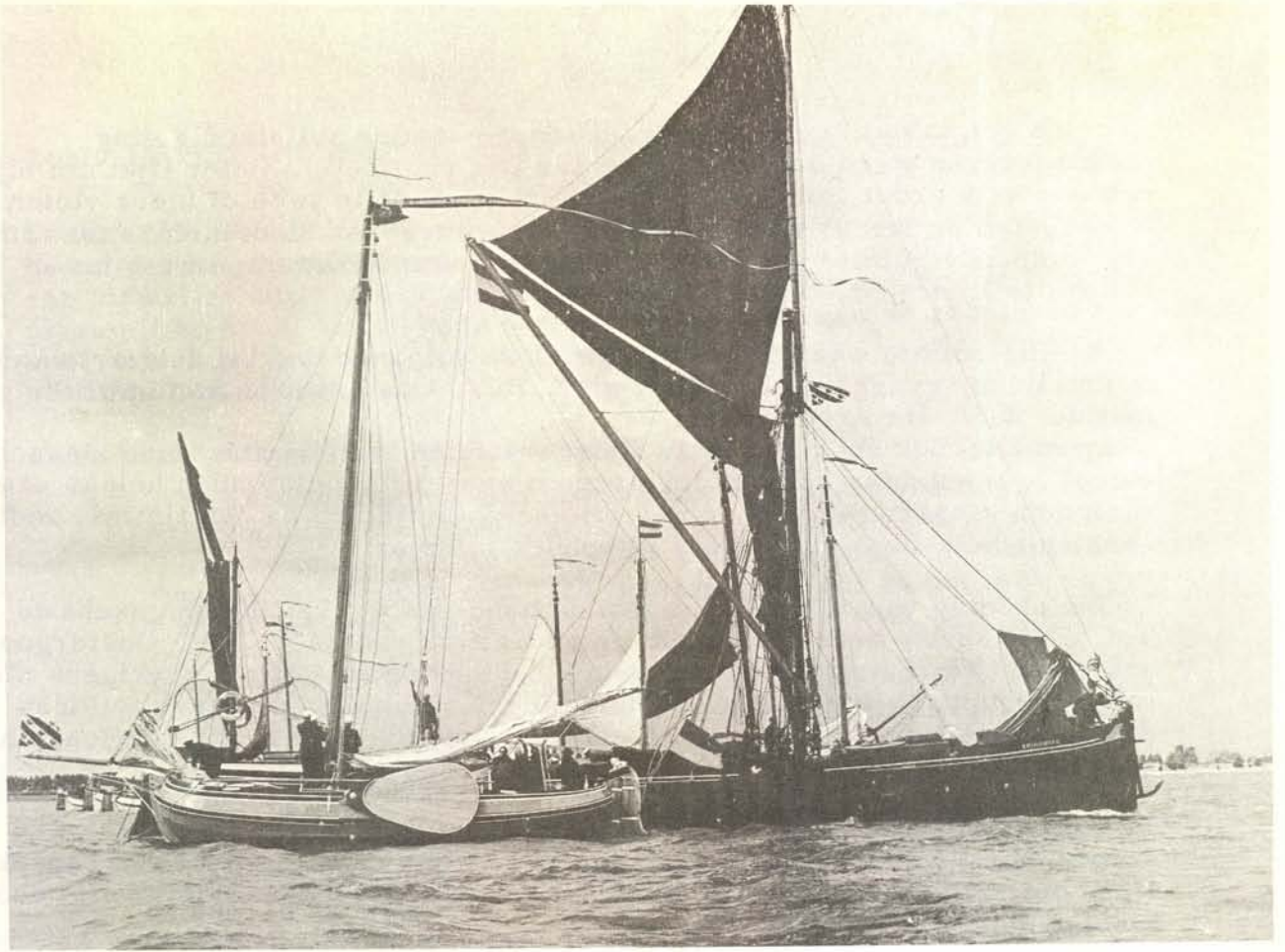
Op 10, 11 en 12 juli de zomerregatta in De Lemmer. Een formidabele vloot van 216 schepen, zo groot als we nog nimmer bijeen hadden gezien, zocht een ligplaats of trachtte die te improviseren in de verschillende havens. Door de aanhoudende straffe westenwind kon namelijk de Riensluis niet open blijven staan en daardoor verviel de mogelijkheid de deelnemers in de Rienshaven af te meren. Een onverwachte tegenslag voor de organisatie die extra problemen schiep.

Want de organisatie van de regatta met dit aantal deelnemers had heel wat voorbereiding en overleg vereist. Overleg met Gemeentebestuur - plaatselijke zeilvereniging - waterpolitie en landpolitie - provinciale en plaatselijke V. V. V. 's - plaatselijke zakenclub - bestuur technische school - havenmeester en sluiswachters - loodswezen.

En als alles tenslotte rond is waait het uit de verkeerde hoek

Ook bij het Admiraalzeilen maakte de wind het ons niet gemakkelijk. De eskadergewijze opstelling aan meerboeien - door de goede zorgen van het Loodswezen neergelegd - is ideaal, zij het ook dat bij enige golfslag, zoals hier in Lemmer, de bolders van de eerste schepen veel te verduren hebben wanneer daar vijf of meer schepen aan hangen.

Juist door de wind en de golfslag verliep de afvaart voor het admiraalzeilen moeizaam en te traag, doch daarna vormden de 25 eskaders in frontlinie een imposant schouwspel toen zij voorbij de Commissaris van de Koningin in Friesland - aan boord van het Statenjacht - voeren en het traditionele saluut brachten.

Wel lijkt het wenselijk de eskaders klein te houden en tot ten hoogste zeven schepen te beperken. Een eenheid en vooral ook het onderlinge contact zijn daardoor beter te bewaren.

Toen na het saluut aan de Admiraal ieder eskader zelfstandig ging manoeuvreren werd het aanzien echter wat rommelig. Beter lijkt om bij een dermate groot aantal schepen de deelnemers in twee of meer vloten te verdelen en dan in vlootverband te manoeuvreren. Indien daar tenminste voldoende ruimte voor is. En zelfs in Lemmer kwamen we bijna ruimte te kort.

Te weinig ruimte was er in ieder geval de volgende dag bij de start van de wedstrijden, georganiseerd door de K. Z. V. Oostergoo in samenwerking met de Z. V. De Zevenwolden.

Daardoor en ook door het korte tijdsverschil tussen de startende klassen en ook hier en daar een minder goede manoeuvre, ontstonden helaas aanvaringen, waarvan enkele, zoals bij een paar tjalken en een tjotter, met aanzienlijke schade. Jammer, bijzonder jammer.

De berekening van de uitslagen aan de hand van werkelijke en geschatte T. C. F. 's kostte veel tijd, zodat de voorzitter van de K. Z. V. Oostergoo pas tegen 9 uur de prijswinnaars kon bekendmaken. Zijn - overigens niet van interrupties verschoonde - handelingen vormden een oase temidden van de schallende beatmuziek en schetterende discjockey, die de jeugd had georganiseerd.

De organisatie van de wedstrijden dient grondig te worden herzien. Een eerste stap naar verbetering zal dienen te zijn, de deelnemers te beperken tot schepen, die werkelijk gemeten en van een wedstrijdnummer zijn voorzien. Want dan mag je aannemen, dat de krachtmeting op vergelijkbare basis plaatsvindt; dat de wedstrijdcommissie de schepen ook op afstand kan herkennen aan duidelijk leesbare wedstrijdnummers, en dat de deelnemers de bepalingen van het klassereglement kennen.

Wat dit laatste betreft werden nogal wat fouten gemaakt en niemand scheen bijvoorbeeld te weten, dat je nimmer twee fokken tegelijk moogt voeren of een jager tegelijk met een fok.

Zoals gebruikelijk werd de retnie begonnen met een waterspel :

"De aanval van de Engelsen op De Lemmer op 29 september 1799".

De Heer de Waard, zich voorzichtig voortbewegende met een in gips verpakt been, verzorgde ook ditmaal op de hem eigen gedegen wijze de organisatie van dit krijgshaftig gebeuren. Misschien is het wel aardig om hier een plaatselijke krant te citeren, die een hele pagina aan de retnie en het waterspel wijdde en daarbij zowel van grote bewondering als van een kritische instelling deed blijken.

Deze krant schrijft dan het volgende :

" 's Avonds was het dan zover ; het waterspel kon beginnen. " "
 " Begunstigd door het prachtige weer zeilden aken en andere " "
 " grote jachten uit om positie te kiezen. Honderden mensen " "
 " op de wal hadden een goed plaatsje gezocht en het leek er " "
 " op of het spel een volledig succes zou worden. " "
 " " "
 " Het wachten duurde echter lang. Op de wal stonden de drum- " "
 " band en de muziekkorpsen wat verloren te kijken wat er ge- " "
 " beurde, zonder goed te kunnen begrijpen welke rol zij in het " "
 " geheel speelden. " "
 " " "
 " Voor wie niet zo dicht bij een luidspreker stond waardoor " "
 " nog wel wat uitleg werd gegeven, was er ook geen touw aan " "
 " vast te knopen. Het was dan ook niet verwonderlijk dat lang " "
 " voordat de aktie begon al vele toeschouwers waren vertrok- " "
 " ken. " "
 " " "
 " Er waren zo nu en dan wel enkele boeiende gebeurtenissen : " "
 " de kapitein van een jacht schoot een lichtkogel midden in een " "
 " groepje toeschouwers. Als reactie werd van een ander jacht " "
 " bengals vuur teruggeschoten, dat ongelukkigerwijs vlak achter " "
 " de motorboot terechtkwam en daar bleef liggen branden, veel " "
 " paniek veroorzakend. " "
 " " "
 " Maar zelfs voor wie niets van het spel begreep moet het " "
 " binnenzeilen van zeven trotse aken in het halfduister, veel " "
 " vuurwerk afschietend, een onvergetelijk gezicht zijn geweest. " "

De maaltijd tenslotte - we schreven dit al aan het begin - telde niet minder dan 525 deelnemers. Het bleek daardoor nodig op het allerlaatste ogenblik nog een tent te huren en tegen het verenigingsgebouw "aan te plakken".

Dat dit alles gelukte begrijp ik nog nauwelijks. Maar het lukte en niemand heeft geloof ik iets gemerkt van de vele en merkwaardige problemen en probleempjes die moesten worden opgelost.

Overigens heel wat van die problemen zouden zich niet hebben voorgedaan indien een ieder zich op tijd voor retnie, maaltijd, admiraalzeilen en wedstrijd had aangemeld. Ieder jaar wordt een dringend verzoek om tijdige aanmelding gedaan, en ieder jaar wordt het aantal dergenen die menen zich daaraan niet te hoeven storen groter. Ieder formalisme is de Stichting altijd vreemd geweest, maar een volgend jaar zullen we er waarschijnlijk toe moeten overgaan aanmeldingen die na de sluitingsdatum binnenkomen zonder meer af te wijzen.

Tijdens de maaltijd werd de W. H. de Vos-prijs uitgereikt aan Mr. H. P. Linthorst Homan, zojuist afgetreden als Commissaris van de Koningin in Friesland, op grond van de volgende overwegingen :

- Omdat hij, na de aanbieding van de FRISO als Statenjacht aan de provincie Friesland in 1954, dit schip heeft bevaren, op een wijze een boeier van Eeltje Holtrop van der Zee waardig,
- Omdat zijn advies mede doorslaggevens is geweest voor H. K. H. Prinses Beatrix haar keuze op een Lemsteraak te doen vallen,
- Omdat hij steeds getoond heeft een warm hart te hebben voor de doelstellingen der Stichting, gezien zijn ere-bestuurslidmaatschap,
- Omdat hij zich immer bereid verklaard heeft, desgevraagd, als admiraal van onze vloot te fungeren,
- Omdat hij van 1945 - 1970 als Commissaris van de Koningin in Friesland de watersport in het algemeen en de wedstrijdsport in het bijzonder, op onnavolgbare wijze heeft bevorderd, om van de schaatssport maar niet te spreken,
- Tenslotte omdat hij als gastheer op het Statenjacht steeds de gulle Ronde Jachten-geest wist hoog te houden.

De lange afstandsbeker werd uitgereikt aan Ir. H. W. Bunschoten. De overweging daartoe was, dat hij zijn Tholense schouw "Kemphaan" als deelnemer aan de "Palingtocht" tot Oostende zeilde, daar door slecht weer en tijdgebrek tot omkeren werd gedwongen en kans zag nog op tijd voor de retnie in Lemmer aan te komen.

In Lemmer zelf vormde het ringrijden met de stoere en toch elegante Friese paarden voor de rijk beschilderde sjezen en de deelnemers in oud-Friese klederdracht een sfeervolle gebeurtenis. En een beetje meer sfeer kan Lemmer echt wel gebruiken.

De oude schepen wisten zelfs de industriehaven, waar men noodgedwongen moest afmeren, een beetje sfeer en een feestelijke aanblik te geven

" 'T is," zei een oude visser, "as draeit jo it hart yn 't liif om, sa moai liket it".

En als we dan toch in het Fries overgaan, zou ik in het bijzonder de "vertaling" van het menu willen memoreren. Het meest verrassende was wel daarbij te ervaren, dat een zo bij uitstek uitheems produkt als "Cassata" eigenlijk niet anders is dan " 'n taferzen stik snitzermar".

Zo liep tenslotte deze derde lustrumreünie weer ten einde, een goede herinnering en een nadelig saldo van ruim f 9000, -- achterlatende. We zouden echter wel heel erg onvolledig zijn wanneer we hier niet speciaal melding maakten van de voortreffelijke wijze, waarop ook nu weer de Heer en Mevrouw Kok het vele werk in het Havenkantoor voor hun rekening namen. Het kantoor was dit jaar in een bijzonder comfortabele omgeving gevestigd, maar het werk was er niet minder door en ieder jaar lijkt er zelfs weer meer te administreren. Dat de Heer en Mevrouw Kok ons dit alles uit handen nemen en een geheel eigen prettige sfeer in hun domein handhaven, ook al moeten de "klanten" wel eens een tijdje in de rij staan, daarvoor zijn we hen bijzonder erkentelijk.

Als herinnering aan het derde lustrum werd aan alle deelnemende schepen in De Lemmer een marlpriem met inscriptie uitgereikt.

Een tweetal weken voor de Zomerreünie vond een ander evenement plaats - overigens niet door de Stichting georganiseerd - dat nogal de aandacht trok : de "Palingtocht" - ook wel "friendly invasion" genaamd - van een twintigtal schepen naar Ramsgate en Londen.

Deze tocht wil de herinnering doen herleven aan de eeuwenoude palinghandel van Nederland - en in het bijzonder Friesland - op Engeland. Deze palinghandel werd al sedert de 14e Eeuw bedreven en bereikte in 1886 een hoogtepunt toen met 16 aken op en neer werd gevaren en 513,000 kg paling werd verkocht.

De tocht, die in overleg met de Royal Temple Yacht Club zorgvuldig was voorbereid, kreeg helaas direct na het begin met een plotselinge en radicale weersomslag te kampen. Daardoor ontstonden uiteraard de nodige problemen, het vaarschema kon niet worden aangehouden en enkele schepen liepen schade op.

Met veel doorzettingsvermogen kwamen tenslotte 16 schepen in Ramsgate aan. Voor de tocht naar Londen was het echter te kort dag geworden, zodat daarvan moest worden afgezien.

Deze tocht gaf aanleiding tot heel wat commentaar en geschrijf over de vraag of ronde- en platbodemsjachten geschikt zijn voor het varen op de Noordzee en of in verband daarmee de tocht als "verantwoord" was te beschouwen. Wat de tocht zelve betreft is mij persoonlijk bekend, dat de organisatoren met de grootst mogelijke zorgvuldigheid te werk zijn gegaan, zoals dit voor iedere zeiltocht op zee een eerste vereiste is.

De zeewaardigheid van onze ronde- en platbodems is moeilijker te beantwoorden. Ze zijn - in de afmetingen die we thans kennen - beslist niet voor de Noordzee gebouwd. Anderzijds kunnen verschillende van onze scheepstypen zonder bezwaar goed voorbereide tochten op diezelfde Noordzee maken en doen zulks dan ook regelmatig. Het vlotte verloop van de tocht van de hoogaars Halve Maen, die rechtstreeks van Nederland naar Ramsgate en terug zeilde, vormt hiervan een voorbeeld.

De Palingtocht heeft nogal wat publiciteit gekregen, had met tegenslag te kampen en daardoor werd de negatieve kant van de tocht overbelicht. De som van alle ervaringen en belevenissen was voor de deelnemers zelf echter uitgesproken positief.

Drie Friese Palingaken op hun boei bij Billingsgate (vismarkt) - Tower Bridge Londen.

Het zijn van links naar rechts :

"De Stad Workum"- meer dan 100 jaar geleden te Workum gebouwd,

"De Visserij" - gebouwd in 1875 te Joure,

"De Corneliske IJkes" - gebouwd in 1872 te Joure.

Deze foto werd ter beschikking gesteld door de Heer W. Mulder te Workum, schipper van de Corneliske IJkes, op de foto eerste van rechts. De foto dateert uit 1931.

Heel wat meer voorspoed ondervond te tocht van de "Pilgrimfathers" van Leiden naar Delfshaven op 1 augustus van dit jaar. Ruim 50 schepen lagen de dag daarvoor in het centrum van Leiden, tegenover de Lakenhal, Stralend weer, alle schepen gepavoiseerd, ieder lid van de bemanning zonder uitzondering in 17e eeuwse kostuum en daarvan een aantal in het stemmige zwart van de Pilgrimfathers, dat het bijzonder goed deed. Het leek eigenlijk een soort kleine zomerreünie, daar in Leiden.

Door het niet te grote aantal schepen en deelnemers, door het feit dat iedereen in kostuum was en voorts ten gevolge van het duidelijk omlinjnde doel van deze bijeenkomst, ontstond een eenheid en onderlinge samenhang, die bijzonder plezierig aandeed. 's Zaterdag ochtends werd het startschot gegeven door de Amerikaanse ambassadeur en prompt daarop zat een tjalk vast in de eerste de beste brug. Gelukkig was hulp bij de hand om het als duwboot gebruikte Amsterdamse pontje wat meer kracht te geven en de "Roelofje" weer los te krijgen.

Ook de sluis bij Leidschendam, sinds eeuwen en nu nog steeds een ernstige belemmering voor de scheepvaart werd redelijk vlot met veel inschikkelijkheid gepasseerd. De publieke belangstelling in Leiden, onderweg en in Rotterdam was gewoonweg overweldigend. Of men de achtergrond van de tocht en de historische betekenis van de Pilgrimfathers steeds begreep was op zijn minst twijfelachtig, maar men genoot kennelijk van het schouwspel.

Rotterdam wedijverde met Leiden in gastvrijheid. In de burgerzaal van het Stadhuis stelde de loco-burgemeester een algehele restauratie van het wel erg vervallen Delfshaven in het vooruitzicht. We hebben beloofd terug te zullen komen, zodra die restauratie zal zijn voltooid

En dan de Waddentocht, terstond na de zomerreünie ondernomen door een twintigtal schepen, onder leiding van onze voorzitter. Slecht weer, regen en harde stormachtige wind. Desondanks tevreden deelnemers, waarvan met name de "nieuwelingen" blij waren met het prachtige Waddengebied te hebben kennismemaakt en een zekere drempelvrees voor dit ruime water te hebben overwonnen.

Vlak bij het einddoel, de haven van Delfzijl, velde helaas een hartaanval de eigenaar van de tjalk "Vrouwe Marigje", de Heer A. L. Hoek. Een triest voorval en een harde slag voor zijn vrouw en kinderen. Tijdens de begrafenis kozen zij een van de gezangen, die op de overledene nog zo kort daarvoor een bijzondere indruk hadden gemaakt tijdens de kerkdienst van Ds. Matzer van Bloois in De Lemmer.

Het toenemende aantal reünie-deelnemers, dat deze kerkdiensten bezoekt, bewijst hoezeer de wijze waarop Ds. Matzer van Bloois daarin voorgaat, wordt gewaardeerd.

In het begin van dit jaar verzond de Stichting een circulaire inzake de mogelijkheid "ouderwets" katoendoek voor onze zeilen te doen vervaardigen. Tot onze verbazing kwam er nauwelijks enige reactie. Ik hoop maar dat de verklaring daarvoor ligt in de gebruikelijke traagheid in het beantwoorden van circulaire en in het feit dat katoendoek blijkbaar nog steeds bij de zeilmakers te krijgen is en te krijgen blijft. En niet in de overschakeling op dacron, dat natuurlijk o zo praktisch, zo licht, zo rotvrij is, maar ondanks dat tòch

Hier kan ik niet anders doen dan nogmaals - en met instemming - dezelfde Lemster krant citeren, die ik hiervoor reeds aanhaalde, en die schrijft :

" Al met al een prachtig schouwspel. Vooral de Lemsteraken, "

" sommigen compleet met "klúfok" en "Besaen", zeilden indruk- "

" wekkend over een woelige zee. Wel was het jammer, dat zo- "

" veel van die mooie oude schepen zo grondig vernield waren "

" door allerlei "verfraaiingen". Er waren aken die meer op drij- "

" vende huizen leken dan op vissersschepen. "

" Ook de tuigage week vaak aanzienlijk af van de originele. De "

" bruingetaande zeilen waren veel sfeervoller dan de witte en, "

" nog erger, de roodbruinig geverfde nylondoeken. Toch waren "

" de laatsten veel groter in aantal. De Lemsters die op de kant "

" stonden leverden dan ook het nodige commentaar. "

Duidelijke taal. In feite weinig anders dan het probleem, het conflict, dat ontstaat als een van oorsprong wèrkschip als plezierjacht wordt gebruikt, het conflict tussen de behoefte aan modern comfort en de handhaving van de traditie.

Wat meer nadruk op de traditie zou evenwel geen kwaad kunnen. Voor dat doel is de Stichting tenslotte in het leven geroepen.

Vermeldenswaard is ongetwijfeld ook het besluit van de K. V. N. W. V. om er op toe te zien dat ronde- en platbodemschepen, die ter officiële meting worden aangeboden, niet alleen wat vorm en tuigage, maar ook wat betreft materiaalkeuze en bouwwijze niet belangrijk mogen afwijken van de door deze namen oorspronkelijk aangeduide vaartuigen. In geval van twijfel zal overleg worden gepleegd met onze Stichting, die daarbij uiteraard de bekende inschrijvingscriteria zal hanteren.

Voorts heeft het Verbond de typecorrectiefactor voor zeeschouwen ver-
 zwaard en de bepalingen inzake de zeilvoering bij wedstrijden gewijzigd.

eg

Indien we niet reeds onze handen meer dan vol hadden met de problemen rondom de instandhouding van onze oude schepen, dan zou de Stichting zich gaarne scharen in de rijen van de actieve strijders voor behoud van het "milieu" in ons land.

Immers zowel de smeerpip naar de Wadden als de dam in de Oosterschelde, zowel de centrale aan het Bergumermeer als aan het Zwarte Water, zowel de Biesbos als de Markerwaard zijn onderwerpen die ons rechtstreeks aangaan en die de mogelijkheden om van en met onze schepen de genieten, beïnvloeden.

Maar indien we niet zelf actief optreden, laat ons in ieder geval daar waar zulks mogelijk is instemming betuigen - collectief en individueel - met het werk van hen, die onvermoeid de onschatbare waarde van ongerepte natuur, helder water en zuivere lucht trachten aan te tonen en onderstrepen.

PERSONALIA

In april herdacht de Heer Tjeerd van der Meulen te Sneek het feit dat hij 50 jaar lang het scheepsbouwersambacht had uitgeoefend. Begonnen op de oude werf in Joure van E. H. van der Zee en later verhuisd naar Sneek heeft de Heer van der Meulen zich toegelegd op het onderhoud van vele soorten ronde- en platbodemjachten en voorts in het bijzonder op de bouw van schouwen.

Tijdens de huldiging op de werf werd hem door de burgemeester van Sneek een Koninklijke onderscheiding overhandigd, terwijl het grote aantal belangstellenden wel bewees hoezeer zijn werk en zijn persoon wordt gewaardeerd.

Een ander jubileum was dat van "Heit" Piersma in Heeg. Gedurende 25 jaar beheerde hij de jeugdherberg in Heeg en bracht daarbij een vloot van tjotters bijeen, die uniek in Nederland mag worden genoemd. Reeds 5 jaar geleden eerde de Stichting het werk van Heit Piersma door hem de W. H. de Vos-prijs uit te reiken.

Aan het einde van dit jaar overleed onverwacht de scheepsbouwer Huisman uit Wanneperveen, wiens naam verbonden blijft aan een aantal fraaie, door hem gebouwde Vollenhovense bollen.

Vlak voor Kerstmis overleed eveneens Mevrouw J. Jansen-van Balen. Als "Johanna" verwierf zij bekendheid met haar artikelen in de Waterkampioen over ronde- en platbodemjachten. De Stichting eerde haar vorig jaar met de W. H. de Vos-prijs.

Om te eindigen enige informatie voor de liefhebbers van statistiek. Op 1 november 1970 waren 768 schepen in het Stamboek ingeschreven. Daarvan waren 398 gebouwd van hout en 370 van ijzer of staal. Vóór 1900 waren gebouwd 85 schepen en daarvan weer 59 van hout en 26 van ijzer.

In 1970 werden 6 houten schepen en 5 stalen schepen nieuw gebouwd en in het Stamboek ingeschreven.

-**-

Foto's : G. L. W. Oppenheim, Amsterdam,
J. Dutilh W. F. zn, Rotterdam
J. Asselbergs, Dinxperlo,
Lili Eijsten, Amsterdam,
John Stoel, Groningen.

Lay-out en druk ; door een enthousiast vriend van de Stichting.